

Bilmem aslı var mı; **“İnce Hastalık” güzelleri sever...!**” derler. Koch basilinin güzelleri sevdiğini pek bilmem, ama bu güzel gelininin

verem

olduğuna kalıbımı basarım. Bundan hiç kuşum yok. veremli hastalar sekse düşkün olurlarmış, perhiz yapamazlarmış. Belki de bu hastalığın güzellere tutkun olduğu yakıştırmasını bu olgudan çıkarsamışlardır.

Ayla'yı soyunma odasında görmeyenler, onun bir iskelet kadar zayıf olduğunu akıllarına bile getiremezler... Dolgun, pembe yanakları, iri, siyah gözleri, küçücük, ama yusuvarlak memeleri O'nu, olduğundan çok daha canlı ve diri gösterir. Dış görünüşüne bakarak değer biçen herkes, sağlıklı ve güzel bulur Ayla'yı. İdealimizde yaşattığımız kadın tipidir Ayla...!

“- Dün yatırdılar Ayla'yı hastaneye doktor bey. Hem veremmiş, hem de kalbi varmış. Sık sık kızirlere giriyormuş. Ama hastaneye yatmayı istemezmiş. Sedyelik hasta bile olsa, dünyada hastaneye getiremezlermiş O'nu. Sedyelik hasta iken bile, hemen kanı kaynayıveriyor O'nu gören canların...

Gözümü ayıramadım üstünden. Ama öylesine zayıf, öylesine zayıf ki zavalıcık, “Püff!” desek uçup gidecek... onu dışardan görenlere bunu anlatmak zor...!

Kucağıma aldığı vakit, kucağımda bir insan mı taşıdığımı, yoksa bir çuval kemik mi götürdüğümü anlayamadım Doktor Bey...” diye bilgiler verdi Gülsüm Hemşire.

Gülsüm, görevini seven, hastalarına düşkün, mesleki ve insani erdemleri üstün olan bir hasta-bakıcımızdır. Hastalarına gösterdiği ilgi, sevgi, şefkat ve dikkati ile herkesin beğenisini kazanmış, ince ruhlu bir hemşire idi. Ama Ayla'ya gösterdiği ilgi, sevgi ve özen ile,

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

hastanedeki –görevli, görevsiz- herkesin dikkatini üstüne çekmiş, beğenisini kazanmıştı. Hastaları arasında hiç bir ayırım yapmadan, içtenlikle verdiği hizmet, gösterdiği yakınlık, öteki görevlilerden bambaşka olduğunu, her gören göz daha ilk bakışta görür, anlardı...

“- Önceden tanıyor muydun Ayla’yı Gülsüm...?” dedim.

“-Hayır efendim. İlk kez burada gördüm.”

“-Kimi, kimsesi yok muymuş bu kızcağızın...? Kim getirdi onu hastaneye?”

“-Telefon etmişler efendim; ambulans çağırmışlar. Gidip hastane arabası almış getirmiş...”

“- Kim çağırmış ambulansı? Nereden almışlar O’nu...?”

“.....”

Son sorumu yanıtız koydu Gülsüm. Susuyordu. Ayıplı bir iş yapmış gibi yüzü kızarmıştı. Gereksiz sorularıyla sıkılmışım Gülsüm’ün canını... Kim bilir, belki de bilinmez bir ağrısına dokunmuşum. Utandığını görüyordum. Yanımdan ayrılmak için bahaneler aradığını dupduru seziniyordum. Birden sözü değiştirdim:

“- Her ne ise, geçelim şimdi bunları Gülsüm! Hastanın kim olduğu, nereden geldiği, kimin getirdiği gibi ayrıntılar bizi hiç ilgilendirmez... Hasta, hastadır. Görevimiz onu sağaltmak, iyileştirmek için elimizden gelen çabayı son sınırına dek harcamaktır... Hepsi bu kadaaar...!”

Şimdi düş bakalım önüme de senin şu hastayı birlikte bir görelim!” dedim.

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

Gülsüm rahatladı. Gülücükler tomurcuklandı dudaklarında. Sevecen bir ivgi ile hastanın yanına aldıı, götürdü beni.

Hastamız hala kendine gelememiş; yatağında yarı-baygın yatıyordu. Kesin bir dinlenkiye gereksinimi vardı. Böylesi olaylarda uyku ve dinlence hastaya, en keskin ilaçlardan çok daha yararlı olur...

"-Hiç devindirmeyin hastayı! Dinlensin, kendine gelsin...!" dedim.

Döndük, ayaklarımızın ucuna basa basa. Usulca kapıyı kapayıp, çıktık odadan...

Odadan çıkarken Gülsüm'e:

"İlgilen Gülsün sen Ayla ile! Uyandığı, ayıldığı zaman bana haber ver...!" dedim. Ayrıldık.

Hiç tanımadığım, yabansı, anlaşılmaz duygular uç vermeye başladı içimde. Ayla, beni de etkilemişti anlaşılan... Gitgide kabaran yahşi bir merak dolduruyordu içimi. Bu hastanın esrarını çözmek, kimin nesi olduğunu öğrenmek, onu sağlığına kavuşturmak için en önemli sağaltılardan biriydi. Fiziksel olduğu kadar da (psikolojik) ruhçul sağaltıya ihtiyacı vardı Ayla'nın. Merakım, biraz da bu ayrıcalıklı durumundan geliyordu...

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

Hastamızın öz-geçmişini öğrenmek için duyduğum bu aşırıca istek, beni tedirgin etmişti. Oysa hiç de böylesi konulara meraklı falan da değilimdir. Bu halime kendim de şaşım kaldım...

Bu yadırgı düşünceleri beynimden kovmaya çalışarak hastalarımı dolaşip işlerimi bitirdim. Elim bi-yarım boşa çıkar gibi olmuştu. Hiç ayırđına varmaksızın, ayaklarımın beni Ayla'nın odasına doğru sürükleyip götürdüğünü kapıya varınca fark ettim.

Ben bir Hekim idim. Böylesi ve daha ağır pek çok klinik olaylarla karşılaşmış, nice hastalar görmüşüm. Ama hiç birisi beni böylesine ilgilendirmemiş, mıknaşın demir tozunu çekiş gibi beni kendine çekmemişti. Üstelik bugün, "Yanlış anlaşılma!" gibi bir yersiz korku da vardı üstümde. Bu korku, fena halde abanmıştı üstüme; tedirgin ediyordu beni. Karanlık bir ön-sezi, felaketimin, arka arkaya kapımı çalacağını haber veriyormuşçasına ürküntü duyuyordum nedense...

Odaya, bu duygular içinde girdim. Gülsüm'ü, hastasının başına oturmuş, ona bir-şeyler anlatırken buldum. Beyaz hemşire kepinin altından dökülen simsiyah saç bukleleri, onu daha bir sevimli, daha cana yakın, daha bir dost gösteriyordu...

Bu kızın, hastalarına olan ilgisi, hiç çaktırmadan onlarla senli-benli oluverişi, aniden kalplerini kazanışı, bitiriyordu beni. Ayla'ya olan ilgisini ise, bu erdemleriyle bile oranlanamayacak kertede çarpıcı buluyordum...

Ayla, gerçekten güzeldi. Bir kız güzeliydi. Süt beyazı yanaklarına yayılan o tatlı pembelik, tüm hastalıklara "**Rest çekecek**" denli sağlıklı gösteriyordu O'nu...

İri, siyah, şaşkınlık yaratacak denli güzel, harikulade gözleri vardı. Yüzünü açık-seçik, daha ilk kez görüyordum. Çarpılmışçasına sarsıldım. İnsanlarda bir de altıncı his olduğunu çıplacıkça görür gibi olmuşum...

Beklenmedik bir anda, böyle aniden karşısında buluverince beni, Ayla da tuhaflaştı. Şaşırmıştı. Tedirginleşti. Ürkek bakışları, gök ekinin gök yaprağına düşmüş sabah çiyleri gibi üzerimde titreşip duruyorlardı... Beni karşısında buluverince keyfi kaçmıştı. Bu durumunu hem

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

hiç sezdirmemeye çalışıyor, hem de anlaşılmaz, yarı-tedirgin bir açıklıkla, ap-açık ele veriyordu... Beni, kendisine düşman götüymüş gibi bir ruh haline girdiğini de sezinliyor gibiydim...

“-Geçmiş olsun Ayla! Nasılsın bakalım?” dedim.

“-Teşekkür ederim efendim; iyiyim! Çok iyiyim...!” dedi.

Söyleyişi ölgün ve yumuşaktı. Ama bu yumuşak sesin altında, yumuşak olduğu kadar da sivri bir reddetme öfkesi seziliyordu. Bunu bakışlarından da apaçık okumuştum...

Gurur bazan öylesine sarar ki insanları, onun çelik sarmalından yakasını kurtarabilecek babayiğit, yahut **“anayiğit”** azdan az çıkar... Zor, pek zor bir iştir bu sarmaldan kurtulmak...

Ayla'nın sesinde bu katlanılmaz, kahredici gururdan parıltılar görüyordum. Yumuşak sesime sevecen bir titreşim tonu vermeye çalışarak:

“-Siz, iyiyim deseniz de, yine de sizi bir dinlemem gerekiyor Ayla Hanım..” dedim. İtiraz etmesine vakit bırakmadan, Gülsüm'e döndüm:

“-Gülsüm, kliniğe kadar alıp getirir misiniz hastamızı...!” dedim. Yine deminki yumuşak söyleyişi ile, ama bu sefer daha kararlı, daha keskin biçimde:

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

“-Hayır doktor bey, hayır...! Ben iyiyim. Şimdi geçti artık tüm ağrılarım. Tamamen iyileştim. Muayeneye falan gerek yok! Görüyorsunuz işte, sapasağlamım. Hastanelerde yatacak yatak arayan sağlıksız hastaların yataklarını, sağlam insanların yersiz olarak işgal etmeleri doğru bir davranış olamaz...! Tek isteğim, bir an evvel taburcu olup buradan gitmek...” dedi.

İlgimi ve muayene isteğimi geri çeviren yalvarışlarında bile, emredici bir üstünlük seziliyordu...

Ben bir doktordum. Doktorluktan da öte İNSANDIM! Ayla istiyor diye onu böyle bırakıveremedim. Gel gör ki hasta istemedikçe yapılacak bir işlemin olmadığını da, çaresizlik içinde görüp duruyordum...

Ayla'nın, genellikle insanlardan, özellikle de “Erkekleden” bu denli kaçışlarına da anlam veremiyor, nedenini çözemiyordum. Ne geçmişi ve ne de bugünü hakkında hiçbir bilgim yoktu ki, onu az-çok anlayabileyim; çözebileyim... Onda, kalabalıklar arasında yalnız kalmış bir **ezik insan hali** seziliyordu; hepsi o kadar...

Korkunç bir köle teslimiyeti ile, ondan daha korkunç bir reddediş gururunun içindeydi. Aynı anda her ikisini de bir arada yaşıyor, bu yıkıcı çelişkileri bilinç-altı karanlıklarında süreklince besliyor, yaşatıyordu...

Üstelemelerimin hiç bir yarar getirmeyeceğini açıkça görüyordum. Belki kendisi de biliyordu bunu; ama “ **Yaşama Korkusu**” denilen heyûlâ, yüreğine iyice sinmiş, yerleşmişti. Yaşamdan kaçıyordu düpedüz. Alt-bilinç karanlıklarına çöreklenen

Yaşama Korkusu, t

üm davranışlarını güdüyor, yönlendiriyordu. Gururundan dökülen korku kırıntıları ap-açık anlatıyordu bunları. Hekimce bir sezgiyle görüyordum bu kaçış çırpınışlarını...

Her gururun altında, yorganını üstüne çekmiş uyuklayan bir korku, her zaman görülür. Ayla'nın gururu, bu korkuya esir düşecek kertede güçlü, benimkisi ise, görevden kaçacak, O'na

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

yardım edemeyecek kadar korkak idi..!

Gülsüm'le ikisini başbaşa bırakıp çıktım odadan. Ben yanlarından ayrıldıktan sonra Gülsüm, muayene ve tedavi olması için Ayla'yı epeyce zorlamış. Dökmedik dil bırakmamış. Benim iyiliğimden, tıptaki üstün bilgili ve deneyimli oluşumdan, herkesçe sevilip sayılışımdan söz etmiş...

“Ayhan bey bambaşka bir insan! İnsanlığı doktorluğundan üstün; doktorluğu insanlığından üstündür. Hastalarını her şeyin üstünde tutar. Hastalarının insan olduğunu hiç bir zaman unutmaz! İnsan... her şeyden önce insan gelir onun için. Doktorlukta gösterdiği üstün başarılarının kökeninde de, İnsana verdiği değer yatar bence... Salt insanlara ve insanlığa duyduğu sevgi, saygı yatar... Ondan kaçacak, ondan sakınacak hiç bir şey yok Ayla...! Haydi, hiç çekinme. İnadı bırak! Muayene ol...! Hem zaten ben hep seninle birlikte, yanında olacağım kııı...! Haydi, üzme beni..! Çağırayım doktor beyi...!

□ Canından bıkkınlığın mı var ayol...!? Neye kendi kendinin katili olmak için inat ediyorsun böyle? Haydi Canım, inadı bırak artık; iyileşmeye bak...!”

ve ilh.. ve ilh... diyerek binlerce dil dökmüş. Ama Ayla bütün bunları kesin bir “Haaayır...!” ho murtusuyla reddetmiş"

Ben iyiyim, hasta değilim...!"

deyip, kestirip atmış. Kendince hep mantıklı bulduğu parlak (!) gerekçeleriyle geri çevirmiş.

..

Gülsim'e de:

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

“-Seni tanımış olmak bana yeter Gülsüm. Elbette doktor bey de senin, benim kadar iyidir. İnsandır! Buna içtenkile inanıyorum. Aslında şöyle bir düşünecek olursak, insan ömrü, kötülük yapacak kadar değil, kötülük düşünecek kadarıcık bile uzun değildir. Şunun şurasında yaşasak yaşasak, altmış – yetmiş yıl ya yaşarız, ya o kadar da yaşayamayız. Bugüne değin yüzü bulanlarımızı gördün mü sen hiç? Çok az. Yüz yıllık yaşam kötülük düşünmeye, başkalarına kötülük yapmaya değer mi Gülsüm...!? “ İşte geldiik, gidiyoruz, şen olasin Halep şehri!” demişler...

Kaldı ki, “Ölüm ökçemizde!” Doğduk, öleceğiz. Hiç kimsenin kaçamayacağı bir sondur ölüm...! O kaçınılmaz sondan korkulur mu hiç...!? Acılarını darağaçlarına, giyotin satırlarına yadigar bırakıp giden Dev İnsanları da gördü şu iktiyar dünyamız... Gün gelecek hepimiz, kuyuya düşmüş ay ışığı gibice unutulup gidecek değil miyiz...!? Ha üç gün önce olmuş bu unutuluş, ha beş gün sonra olmuş; ne değişir yani...?!

İnsan ne için yaşar? Yaşamdan bir-şeyler umduğu için yaşar...! Pekiy, yaşamdan umduğunu bulamazsa kişi, illa da yaşayacağım diye yırtınması neye yarar ki...?

Yaşamda binlerce.. on binlerce **“Umut”** saklıdır. Bu bir gerçek! Umut kuvvettir! Umut güçtür! Umut Tanrıdır...! Bu da bir başka gerçek...

Dinler, tümüyle umuttan, sevgiden,beklentilerden almışlardır o kutsal güçlerini... **Yaşamın Özü: Umut ve Sevgidir...!**

Tüm dünya Dinleri bu “ÖZ”ün, ayrı ayrı yerlerde, ayrı ayrı dillerde, ayrı ayrı zamanlarda, hemen hemen aynı anlama gelen kutsal deyimlerle kurulmuş birliğinden başka nedir ki

umut

...?! Her şey insan mutluluğuna ve insan sevgisine dayandığına göre, mutluluğu ve sevgiyi ve kurtuluşu yaşamda arayan yaşamda bulmalı, umutta arayan umutta bulmalı, ölümden arayan ölümden bulmalı, değil mi...?!

Dinimiz, gerçek yaşamın ölümden sonra başladığını söylemiyor mu? Ölümden binlerce sevgi, binlerce umut, binlerce ongunluk olduğunu söylemiyor mu...? Uzatmayalım! Sen sağ-olasın Gülsüm; gösterdiğin bu özlenesi insanlık bana yeter... Seni hiç unutmayacağım...! demiş, kestirip atmıştı.

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

Gülsüm, üzüntülü ve yıkıktı. Oyuncakları elinden alınmış üç yaşındaki çocuklar gibi somurtuyordu. Bana vereceği bilgileri vermiş bitirmişti...

“- Ne o Gülsüm, dedim; Ne bu dalgınlık...?!”

Sözüm, karambola gitti. Beni duymuyordu bile Gülsüm. Kendi kendine söyleniyormuşçasına hafiften, ama özlem dolu, ama yalvaran bir sesle:

“- Doktor Bey, bana öyle içten.. öylesine inandırıcı şeyler söyledi ki Ayla, benim onlara inanmamam haksızlık olurdu... Ben bile, bu koşullar içinde hala neye yaşayıp durduğumuza şaşmaktan, hayıflanmaktan kendimi alamıyorum...!” diyerek bitirdi sözlerini Gülsüm...

“- Deli olma Gülsüm...!” diye bir çığlık koyvermişim. **“Deli olma...!”** Salt ölümden korkmamak insanlara yeter mi? Asıl olan yaşamak değil mi...? **Ölüm, insanların istedikleri an elde edebilecekleri bir oyuncak olmamalı Gülsüüm...!**

Yaşam tümüyle biz insanların iradeleri dışında oluşmuş, yahut bağışlanmış bir gerçekliktir...!?

Yaşam, bizlerin istek ve irademiz dışında bizlere bağışlanmış bir kutsal "Emanettir." O emaneti, sahibi isteyinceye kadar korumak ve kollamak her kişinin özel görevidir...! Görevimiz ölmek değil, görevimiz

yaşamak

ve

yaşatmaktır

Gülsüüm...!”

YAŞAMA KORKUSU

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.
Salı, 25 Kasım 2014 17:45 -

Bu haykırışlarımı duymadı bile Gülsüm. Uyur-uyanık bir sersemliği vardı üstünde... Akli, **Ayla'** daydı...

Oncağazın da damarlarında çılgın bir “**Yaşama Korkusu**” mu dolaşıyordu ne...!?

□□□

M. Aslan AKSUNGUR.

Eğitimci - Asraştırmacı - Yazar

Mustafa Aslan **Aksungurç**

Memurevleri Tonguç Cd. 2 / 44

Te l .535 445 55 11 / **Antalya**

maslanaksungur@gmail.com